

ledes, at man omgivet af Volde og Grave fik en nyttig verdslig Kulturinstitution. Det ærede Medlem maa kalde det Militarisme, men det er en Udvikling i militaristisk Henseende, som jeg hilser med den største Glæde. Jeg kan altsaa slet ikke se, at det ærede Medlem havde noget holdbart Argument imod Kastelsplanen, medens jeg omvendt hos det ærede Medlem savnede en Forstaaelse af, at man der har en Mulighed for at lave det enestaaende. At der i det hele taget nu ved denne Sags Løsning bør fremgaa noget usædvanligt, ser jeg da ogsaa, at „Nationaltidende“ for i Aftes fuldt ud forstaar, thi der siges i en Artikel nogle Bemærkninger, som jeg haaber den højtærede Formand vil tillade mig at oplæse, og som jeg for mit Vedkommende ganske kan underskrive. Der staar i denne Artikel: „Hvad der her skal rejses, ved Statens og Folkets fælles Hjælp, skal være et Værk, som gennem Aarhundreder skal kunne bære Vidnesbyrd om, hvad god Smag og Teknik i Forening formaade i vor Tid. Der skal ved denne store Opgaves Løsning tilstræbes en Sammensmeltning af æstetiske, praktiske og folkeopdragende Hensyn. Det nye Museum skal ikke blot være den pragtfulde Ramme og det sikre Gemmested for Fortidens Herligheder; det skal ogsaa være et Sted, hvor Folk har let ved at komme og derfor gerne vil komme“. Her er sandelig mere Luft under Vingerne end under de smaabitte korte Vinger, den højtærede Minister har gjort Brug af ved sit Forslag og ved sin Tilrettelæggelse af denne Sag. Jeg kan ganske slutte mig til „Nationaltidende“s Betragtninger.

Men foruden at der i denne Sag saaledes er æstetiske Hensyn at tage til Landets Hovedstad og økonomiske Hensyn at tage til de handlende her i Byen og til hele Byens og derigennem til hele Landets Økonomi, er der ogsaa andre Hensyn at tage, som jeg paa ingen Maade vil bestride, at den højtærede Minister har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, men dog efter min Mening ikke i tilstrækkelig høj Grad. Ser vi nemlig paa Nationalmuseets specielle Opgave, kan den jo deles i tre: Museet som ethvert andet Museum skal virke i Folkeoplysningens Tjeneste direkte derved, at det kalder paa de videbegærlige og giver dem Vejledning og vækker Interesse hos dem. Dernæst skal et saadant Museum som ethvert andet Specialmuseum være en Uddannelsesinstitution for dem, der giver sig

af med Lærervirksomhed i Ordets videste Betydning; ikke Skolens Lærere alene, men ogsaa Lærere i Haandværk, Lærere i Industri, og mange, mange andre Arter af Lærere kan høste Belønning i et Museum som Nationalmuseet. Og endelig for det tredje er et Nationalmuseum selvfølgelig ogsaa et Sted, hvor Videnskabsmænd i Ordets allersnævreste Betydning skal have Adgang til at studere. Naar nu det er Tilfældet, forekommer det mig, at den højtærede Minister ogsaa burde have stillet sig det Spørgsmaal: Paa hvilken Maade kan vi, naar vi nu er saa heldigt stillet, at vi kan opføre et nyt Museum, — for det kan vi —, løse disse tre Opgaver? Og hvad den Ting angaar, forekommer det mig, at de Synspunkter, der hidtil er fremhævet, har været alt for snævre. Man har set alt for lidt pædagogisk paa den Opgave, der her foreligger.

Til Illustration heraf vil jeg først nævne et Par smaa lagttagelser, jeg selv har gjort, da jeg som Barn første Gang besøgte Nationalmuseet. Fra dette første Besøg, da jeg var 11 Aar gammel, erindrings jeg to Indtryk, som var især lig Grad stærke, og som i allerhøjeste Grad bidrog til at give mig Interesse for dette Museums Indhold. Det var Indianeren til Hest i Indianerafdelingen og den japanske Ridder til Hest paa en Hest i Panser og Plade i den japanske Afdeling. Begge disse to er desværre steget af Hesten, jeg formoder af videnskabelige Grunde, men man kan jo ogsaa overdrive det videnskabelige og mene, at man af videnskabelige Grunde maa bringe Ofre, som pædagogisk set er i allerhøjeste Grad beklagelige. En Dreng, der ser en saadan Indianer til Hest eller den japanske Ridder til Hest, faar sat sin Fantasi ganske anderledes i Sving, end om han ser nogle Boomeranger i en Montre eller nogle Indianerpile bag Glas, eller hvad jeg i øvrigt kan nævne af alt det, der er bunken op i det Pulterkammer, som Nationalmuseet faktisk i Øjeblikket er — naar jeg kalder det saaledes, vil jeg understrege, at det aldeles ikke er en Kritik af de yderst interesserede Videnskabsmænd, der arbejder der paa Stedet, men det er foraaarsaget af de haarde, tvingende Omstændigheder, som vi alle kender.

Nu er det jo ikke blot en enkelt Dreng, der saaledes lader sig paavirke; man kan være ganske sikker paa, at det, der har virket paa mig, har virket paa ganske tilsvarende Maade paa Tusinder andre Børn, og et Barn er i den Hen-